

REKLÁMARC LETTEM TÖRÖKORSZÁGBAN!

...ami egy cseppet talán túlzás, de a legnagyobb helyi internetszolgáltató legújabb kisfilmjében volt szerencsém statisztaként szerepelni és a háttérben látszom is egy pár másodpercre. Hihetetlen, hogy egy ilyen egyperces felvétel elkészítése is milyen munkát igényel, egész nap folyt a munka, a stáb több, mint 20 főből állt. De hogy hogy kerültem ide?

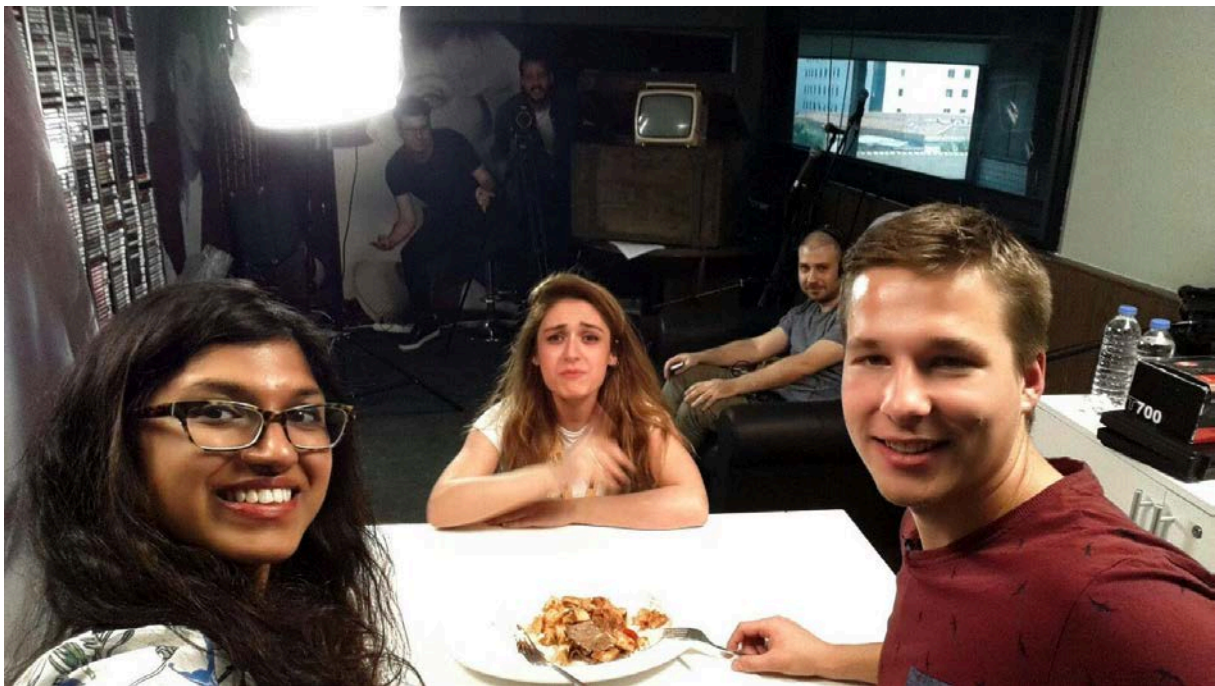
Egy networking, közösségi oldalon (internations.org) keresett meg egy olasz származású rendező, hogy egy reklámhoz van szüksége feltűnően külföldi kinézetű fiatalokra, akik turistát játszanának majd. Természetesen azonnal igent mondtam és rá két napra már a hangulatos forgatáson találtam magam, tíz más külföldivel együtt, akikkel rögtön meglett a közös hang. Teljesen összerázódtunk aznap és a sok holt időben jókat teázgattunk, valamint a stúdió állt egy ebédet is (meg természetesen egy egészen jó fizetést.. igen, ezért a semmiért). A helyszín a Nagy Bazár volt, ami önmagában is egy izgalmas hely, forgatással együtt meg különösen.

Nem is gondoltam, hogy ennek a "karriernek" lesz folytatása, de később még az egyik legnépszerűbb török sorozatban (nem a Szulejmán :() is szerepeltem hasonlóan statisztaként.

ÍGY EGYÉL INGYEN TÖRÖK KAJÁT! és szerezz némi hírnevet

A mai nap az egyik legnagyobb török gasztro YouTube csatorna meghívására hétféle tradicionális helyi ételt kóstoltunk az egyik angol-indiai barátommal. Az [Istanbul&I](#)-ból szólt egyik ismerősöm a lehetőségről és csak annyit tudtunk, hogy kapunk néhány fogást és felveszik a reakcióinkat, amin később több tízezer néző fog nevetni. Azontúl, hogy degeszre ettük magunkat nagyon kellemes időt töltöttünk a stúdióban és még így, hét hónap itt tartózkodás után is sikerült belefutnom néhány eddig ismeretlen fogást. Két-három hét múlva pedig kész lesz a videó is, amit természetesen majd posztolni fogok ide is!

MÁRCIUS 15. MINDEN MAGYAR ÜNNEPE!

Már kiskorom óta március 15. a kedvenc nemzeti ünnepem. A sok kalandos történet, katonadalok, indulók, a budapesti események, Pilvax Kávéház, Petőfi Sándor és a Márciusi Ifjak, a Bánk Bán bemutatása, ahol Jókai először találkozott későbbi kedvesével, a forradalom békés megnyerése majd egy véres szabadságharc kezdete...

Gazdag kultúránk, dicsőséges-viszontagságos történelmünk, nemzeti identitásunk megannyi eleme halmozódott fel ezen a különleges napon, hogy ezt minden magyar embernek egyként, büszkén kell(ene) méltatnia! Sajnos tényleg kezd kicsit kikopni a hasonló eseményekre való megemlékezés, egy nap, amikor nem kell dolgozni, iskolába menni. Sokan viszont nemcsak az átlagos kötelességeikre nem gondolnak, hanem a kokárdára és a szimbólum mögött rejtőző komoly üzenetre sem. Bármennyire is fáj belátni, ez nem meglepő. A hírportálokon, csatornákon vezető hírként a tüntetések, ellentüntetések, másokra való támadó megjegyzések és az embereket megosztó, még jobban széthúzó üzenetek szerepelnek. A vezetők retorikáját őszinte összetartásra buzdítás aligha jellemzi, aminek a média mintha kifejezetten örülne, így az egyébként sem derűs állapotot sikerült teljesen siralmasnak bemutatni, az egyszerű emberek kedve a ünnepléstől teljesen elmegy, a büszke emlékezésre való törekvés helyét szimplán átveszi az érdektelenség. Ha az önös érdek és nárcizmus helyett egykori magyar tanáraink írnák politikusaink beszédeit, sokkal szebb lenne ez az ünnep!

Most, hogy külföldön élek, ezt különösen fájó látni. Törökországban az utóbbi időben elég rosszul mennek a dolgok, az itt élők sokszor csalódtak, a gyász és fenyegetettség sajnos kezd mindennapossá válni. Ebben a helyzetben egy összetartó erős, stabil helyként szeretnék a hazámra tekinteni, ahol egy közösséget alkotunk és együtt szeretnénk előre vinni az országot.

Nekem a március 15 még mindig a „Talpra magyar”, „Kossuth Lajos azt üzente”, a huszárok, értünk vérüket adó honfitársaink ünneplése és reménykedés abban, hogy Magyarországon lesz még olyan összetartás és közös, nemes célra való törekvés, mint amilyen 1848-ban volt.

Sajó

Tamás

Isztambul, 2016. március 15.

ISTANBUL & I – EGY TÖRÖK STARTUP TAGJA LETTEM!

Hogy mi is ér egy # (hashtag)? Nagyon is sokat! Még január közepén tettem fel egy Győrfi Mátétól származó képet az Aranyszarv öböléről, igazából csak azért, hogy legyen valami mozgás az oldalon. Gondoltam több mindenkit ér el, ha ellátom egy hashtaggel: #Istanbul. Bár több felhasználóhoz nem jutott el a poszt, egy új embernek sikerült ráakadnia blogunkra, ami minden like-nál többet ért. Valami ilyesmi üzenetet kaptam a fiatal iráni származású, de már az USA-ban született projektmenedzser fundraiser sráctól:

„Szia Tamás! Egy új isztambuli startup indításán dolgozok, amihez a városban élő bloggereket, fényképészeket, újságírókat és grafikusokat keresek. Olyan több platformon megjelenő projektet szeretnék indítani, ami történeteket mesél a városról, annak hétköznapi, emberi arcáról, a helyiek és külföldiek itteni életéről, kihívásairól. Most különösen szüksége van erre Isztambulnak, szeretnék megmutatni a világnak, hogy ez egy csodás város nyüzsgő élettel, multikulturális környezettel. Pont olyan „storyteller”-eket keresek, mint Te, akik szeretnek itt élni és ennek hangot is adnak. Ha felkeltette érdeklődésed a kezdeményezés, írd bátran!”

Mondanom sem kell, hogy abban a pillanatban igent mondtam, egy személyes találkozó után pedig már pár napon belül az első brainstorming-on találtam magam. Nagyon izgalmas egy fiatal csapat tagjaként dolgozni egy új, „világmegváltó” ügyön, körülvéve hozzám hasonló emberekkel. Vagyis érdeklődésben, világszemléletben hasonlóak. Én vagyok a 30 fő közül az EGYETLEN európai (és keresztény), a Közel-Kelet szinte minden országa képviselteti magát. Marokkó, Algéria, Tunézia, Egyiptom, Szíria, Palesztina, Irak, Irán, Afganisztán, Törökország... Valóban nemzetközi a környezet, az angol után az arab a második legbeszélt nyelv, de csodálatos, motivált emberekkel vagyok körülvéve. (Az más kérdés, hogy ha most akarnék Izraelbe menni, kicsit nehezebben menne az országba való bejutás :D)

Ha még jobban érdekel a város és szeretnéd támogatni egy másik projektben való munkásságom is, nézz rá az oldalra, ha pedig elnyerte tetszésed nyomj rá egy like-ot és kövesd bejegyzéseinket! Köszönöm!

ÍGY SZEREZZ INGYEN SZÁLLÁST HOSSZÚTÁVRA! – Történet a leleményességről

December elején költöztem Isztambulba, miután egy helyi angol suliban kezdtem el dolgozni tanárként. A munka és a környezet is inspiráló, ezekről később külön is írok majd, de a legnagyobb előnye az volt az egésznek, hogy az iskolához közel kaptam ingyen szállást, csak a számlákat kellett fizetni. Mondanom sem kell, hogy ez jelentősen csökkentette havi fix kiadásaim.

Egy szépséghibája volt az egésznek, a szállás egy másik iskolához tartozott, így addig tudtam ott lenni, amíg új tanárok nem érkeztek oda... Ez a pillanat pedig múlt héten jött el, a mentorom mondta, hogy két héten belül találnom kell új szállást. Ha nem utaztam volna ennyit és tudnám, hogy ez is csak egy helyzet, amit meg kell oldani, nem pedig nagy gond, probléma, akkor simán kétségbeesek. Mit tehet egy külföldi régi barátok és rokonok nélkül egy ilyen helyzetben?

- találhat saját albérletet (kb. 100 ezer forint)
- lakhatok hostelben (kb. 89 ezer forint)
- mehet erasmusos albérletbe, saját szobával (kb. 80 ezer forint)
- bérelhetek szobát mások lakásában (kb. 60 ezer forint)
- vagy... kitalálok egy ingyenes megoldást

Mivel pénzügyeim úgy számoltam a következő időszakra, hogy csak számlákat kell fizetnem és albérletet nem, tartani akartam magam ehhez a tervhez és eszembe is jutott Baffi Roland barátom esete. Történt ugyanis, hogy Miskolcon egyszer egy olyan albérlet hirdetést talált, amiben ingyen szállást adtak kizárólagos angol nyelvhasználatért cserébe. Gondoltam ezt most megfordítom és ha már angol tanár vagyok, ezt kihasználva szerzek ingyenes lakhatást. Van egy török facebookos csoport (38ezer taggal), ami úgy működik, mint a couchsurfing, szállás keresők írnak, nyújtók pedig válaszolnak, persze csak egy-két éjszakás segítségekről van szó. Írtam egy hirdetést, egyik kollégám lefordította törökre, valahogy így szólt:

„Sziaztok! Egy fiatal magyar utazó vagyok, jelenleg Isztambulban dolgozok angoltanárként. Szállást keresek négy hónapra, ha kedvezményesen (esetleg ingyen) tudtok szobát adni cserébe akár minden nap tanítok angolt nektek már A1-es szinttől is! Ha érdekel a dolog kérlek írjatok, vagy jelöljétek ismerősnek! Köszönöm előre is!”

Gondolni sem mertem volna, hogy ilyen sikeres lesz a kis posztom, két óra alatt több mint 500 like-ot és 200 kommentet kapott, több mint 70 új üzenetem és 60 ismerősjelölésem érkezett... (Az igaz, hogy a szöveget a profilképemmel együtt tettem közzé, ami a török nők körében igencsak népszerű lett, a kommentekben pedig azon ment a vita, hogy az európai, vagy török férfiak-e a jobbak. Néhányan féltékenységből rasszista megnyilvánulásokat is ejtettek ellenem, így az adminok letörölték a csoport történelmében legnépszerűbb bejegyzést). De addigra már 10 ajánlat közül válogathattam, ezt a bejegyzést pedig ezek közül az egyikből írom! Csak angolul kell beszélnem az egyébként szoftverfejlesztő, Törökország legletöltöttebb hírolvasó alkalmazását programozó fiatal sráccal, a számlákat felezzük és ingyen lakom. Csendes, nyugodt környék, 5 percre a metró megállótól, a tengerpart 10 perc séta, 15 km-es kiépített partot követ futópályával.

Szóval a tanulság az, hogy még a legnehezebb szitukból (úristen nincs szállásom, mit fogok csinálni??? itt minden olyan drága!) is ki lehet jönni egy kis kreativitással, a tudást, legyen az akár egy idegen nyelv, vagy bármi, pedig mindenhol lehet kamatoztatni, ha jól el tudod adni magad! (A munkahelyemen pedig fizetésemelést fogok kérni az ingyen szállás elvesztésére hivatkozva, amit ha megkapok még többet fogok keresni ugyanannyi kiadással, mint ezelőtt! Na jó, csak gazdász hallgató vagyok... :D)

A MEGUNHATATLAN ISZTAMBUL

Kint tartózkodásom óta Máté volt a hetedik (!) magyar vendégem, így mint mindenkinél, nála is felelősségemnek éreztem, hogy minél jobban megszerettesem vele újdonsült lakóhelyem. Városnéző napunkon viszont nem a látványosságokat helyeztük előtérbe (a Haghia Sophiánál és Kék mecsetnél nem is jártunk), hanem a város kevésbé ismert arcának és egyedi hangulatának átélését. Találkoztunk egy Szíriából menekült kurd ismerősömmel, a reggelizni pedig ahhoz a szír éttermeshez mentünk, akiről korábban itt, az oldalon is írtam. Mindketten olyan migránsok, akik Törökországban várják a helyzet rendeződését és minél előbb visszatérnének hazájukba...

A nap folyamán vízipázzunk még egy jót a Galata hídon, megszámlálhatatlan teával kísérve, a Fűszerpiacon csak átszaladtunk, természetesen minél több ingyen kóstolót útba ejtve és úgy jutottunk el a tetőre, ahol a kép is készült. 1 lira volt a be, inkább „fellépő” ami potom összeg ilyen látványért cserébe. Aki erre járna, mindenképp keresse fel ezt a helyet! (Buyuk Valide Han)

TÖRÖK SZEMÉLYI IGAZOLVÁNY - Történet a bürokráciáról...

Akik nem uniós országban szeretnének utazni hosszabb időre, azoknak jól jöhetnek ezek a tapasztalatok, egyébként - be kell látnom - nem egy izgalmas történet.

2015. szeptember 5-én érkeztem az országba, már első hetünkön elkezdtek szervezni az itt tartózkodási engedélyünk (resident permit, ami a képen látható) beszerzését, amiben török barátaink sokat segítettek. Szeptember végére megvolt minden papírunk, szükségünk volt:

- útlevelemásolat, a pecsételt oldallal
- 5 db fénykép
- másolat az albérleti szerződésről
- biztosítás (eredetileg angol nyelven kérte az egyetem)
- igazolás az ösztöndíjunktól
- török adószám (ezt 55 liráért válthattuk ki)

Mit sem sejtve mentünk be a bevándorlási hivatalba, gondoltuk leadjuk a papírokat és rendben lesz minden. Valami oknál fogva aztán a fényképeket valakinek elfogadták, valakinek nem (hiába ugyanott készítettük), valamint az ösztöndíj igazolást is kérték tőlünk. Ezt hamar megoldottuk, a helyi egyetem lefordította nekünk. A lényeg csak ezután jött, a biztosításhoz kértek török fordítást, amiről eddig nem volt szó. Gondoltuk, oké, megoldjuk. A másik magyar srác elővigyázatosságból már otthon lefordíttatta, így legközelebb mutatta a török változatot. Ekkor kijelentették, hogy nem elég így, hitelesíttetni kell egy helyi irodával. Elmentünk oda, ott mondták, hogy ezt ők nem tudják megcsinálni, kössünk újat. A spanyolok itt beadták a derekukat és fizettek újra. Mi még küzdöttünk... Legközelebb elmentünk az irodába, hogy nem csinálunk újat, mert egy biztosítást ha megkötünk itt is érvényesnek kell lennie. Valami oknál fogva most nem lett semmi gond velem, viszont 360 lirát (35 ezer forint) akartak kérni az engedélyért... Erélyesen mondtam, hogy felejtsek el a budapesti török konzul személyesen mondta, hogy nem kell fizetnünk, ha erasmusos diákok vagyunk. Ekkor az ügyintéző elkezdett pörgetni valami jogszabályokat tartalmazó könyvet és megkérdezte:

"Melyik országból is jöttök?"

Tehát úgy jelentette ki, hogy fizetnünk kell, hogy fogalma sem volt semmiről. Kamulapozgatta még a könyvet, majd mondta, hogy jaj mégsem kell fizetnetek.... Ha nem vagyunk erélyesek, akkor most szegényebbek lennénk egy jelentősebb összeggel.

Mielőtt én is lefordíttattam volna a biztosítást még felhívtam a biztosítót, hogy próbáljanak már meg valami dokumentumot adni, arról hogy érvényes és jó a biztosításom, amit majd lefordíthatok. Ekkor ők közölték, hogy csak Törökország európai (!!!) részére vagyok biztosítva. Na ez már több volt, mint neveltség, mert pontosan tudtam, hogy az egész országra érvényes, a vonal másik végén nő meg össze-vissza beszélt, fogalma sem volt semmiről.

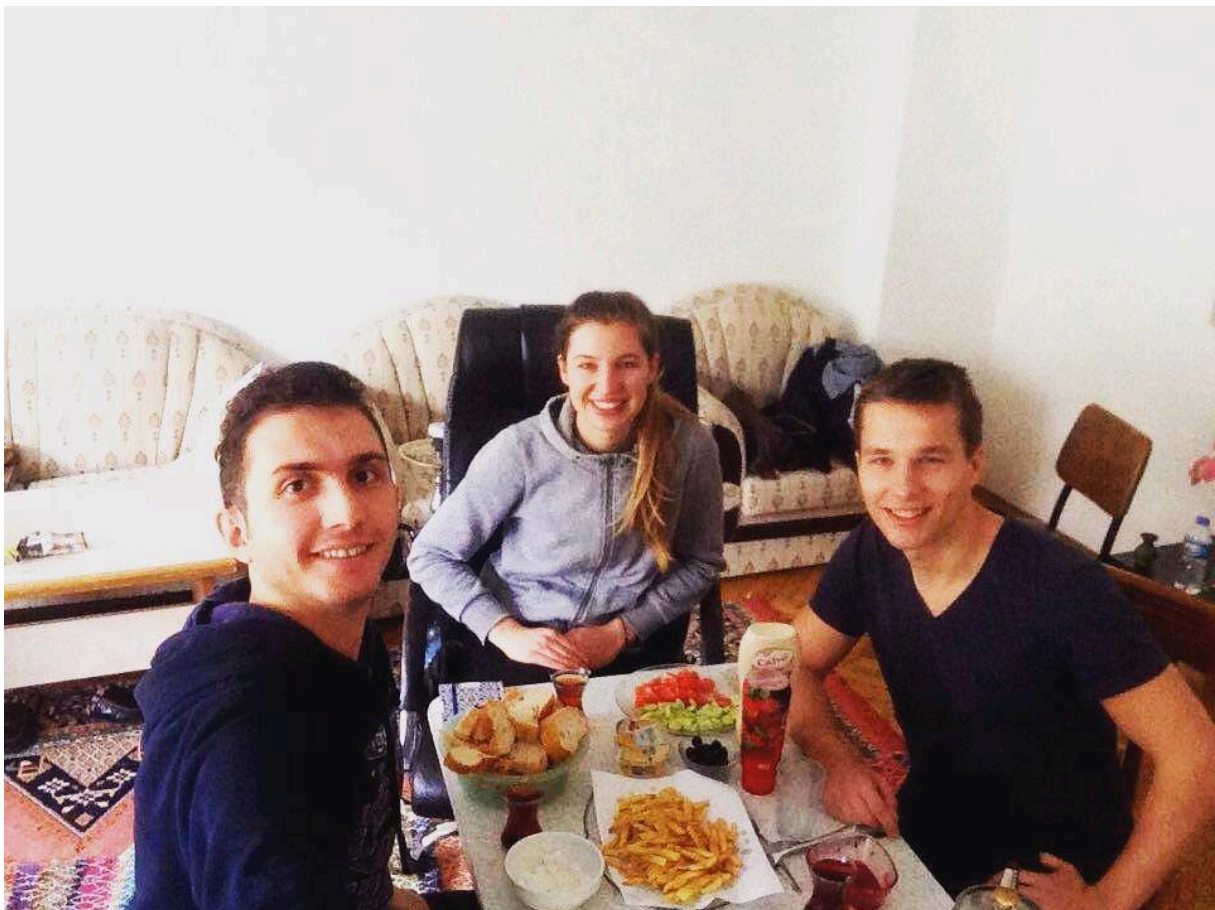
A végén már tettem az egészre. A biztosítási kötvényem lefordíttattam angolról törökre az iskolában, ahol dolgozok. Annyira kamu volt az egész, egy rosszul szerkesztett dokumentum, igaz pecséttel és aláírással, már én sem vettem komolyan magam. Elvittem a paksamétám az irodába. A fényképembe (minden közül ez a legjelentékenyebb) azért belekötöttem még, csináltam egy újat, majd valami oknál fogva minden stimmelt és megkaptam az igazolványom...

A lényeg, hogy nem szabad hagyni magunkat, az a pénz bizony zsebbe ment volna és a biztosítás fordíttatására is feleslegesen fizethettem volna kb 10 ezer forintot. Nem panaszkodom, megvan, ami kellett, ezt csupán azért írtam le, hogy a dolgok "árnyoldaláról" is essen néhány szó.

LENGYEL-MAGYAR KÉT JÓ BARÁT...

Yalovában közel négy hónapig éltem egy magyar sráccal és a lengyel Justynával egy albérletben, természetesen ez idő alatt nagyon jóba lettünk. Hogy a híresen szoros, két ország közti kapcsolat miatt, vagy csak úgy alaptól nem tudjuk, de kelet-európaiként mindig megvolt a közös nevező. Justyna tegnap repült haza, nem tudjuk, mikor találkozunk legközelebb. Nekem is sokszor sikerült már tapasztalnom a török és az európai kultúra közti különbséget, de a legjobb történetet eddig tőle hallottam.

„Egyik nap az edzőteremben zuhanyzás után a tükörnél igazítottam, szárítottam a hajam egy török lánnyal egy időben. Egymás mellett álltunk és vagy 20 percbe tellett, amíg mindent sikerült úgy beállítanom, hogy nekem tetsszen és elindulhassak haza. Ő is ugyanezt csinálta, csak nem a hajával, hanem a feje köré tekert kendőjével. Eddig azt hittem, hogy csak felteszik magukra, de most láttam, hogy neki az ugyanolyan jelentőséggel bír, mint nekem a hajam. Gondosan rendezgette, több fazont kipróbálva, majd akárcsak én elégedetten, széles mosollyal az arcán távozott. Közben néha egymásra néztünk, kicsit furcsálltuk, de mértettük a másikat, hisz a célunk ugyanaz volt: szépen megjelenni és jól érezni magunkat a bőrünkben.”

NEM TUDOM HOL LAKOM

Nem kellett sokat várnom 2016 első utazására, már másodikán visszajöttem Isztambulba, hogy a következő öt hónapot Törökországban tölthessem. Másabb volt a megérkezés, kilépni a reptérről, buszra szállni, a müezzinek énekét hallani, megenni az év első dönerét, leöblíteni azt egy teával és végül haza (?) érkezni. Furcsa ez most, tulajdonképpen három hely van, amit valamilyen értelemben otthonnak nevezhetek.

Először is természetesen a nagybetűs OTTHON, Kazincbarcika, a család, barátok, mindennek a kiinduló és végpontja is egyben. Isztambul, ami az otthonom lesz a következő öt hónapra és Yalova, ami az otthonom volt három hónapig. Ha csak pár napra is, de nagyon jó volt Barcikán lenni. Ami az utazásokkor, külföldön tartózkodáskor leginkább hiányzik, az a sok értékes emberi kapcsolat. Szerencsére már itt is sikerült kialakítani jó párat, így most otthagyni Magyarországot nem az ismeretlenbe való ugrással volt egyenlő. Találkozás a munkatársakkal, a régi egyetemi barátokkal, lezárt és nyitva hagyott kapcsolatok, jól ismert és felderítésre váró helyek, emlékek a múltból, tervek a jövőre. Mindez, ami várt és vár még rám itt Ázsia kapujában.

A Quimby után szabadon: 2015-ben jártam keleten, voltam nyugaton, északi hegyekben, déli partokon, járatlan utakon, most fejvesztve kutatom én, nem tudom hol lakom.

